

вратъ, заявявамъ това съ честното си име и съ главата си. Ако съмъ ходилъ у Горанова, то е било по дѣлото ми, като чиновникъ въ Окр. Управление.

Сутринта станахъ и тръгнахъ за управлението, на нѣтътъ ме срѣщна Горановъ и ми каза че съмъ назначенъ за секретаръ на приврѣмешното правителство, и че ако не приема тази длъжностъ, значило — обявявамъ се противъ тѣхъ, и отъ това щѣло да послѣдва пѣщо. Азъ бѣхъ длъженъ да приема длъжността и като такъвъ писахъ нѣколко писма на приврѣмешното правителство по негова заповѣдъ и ги подписвахъ като секретаръ. Въ деия, когато се потуши Бургаския прѣвратъ, азъ бѣхъ испратенъ отъ поручика Кишелски, — който се бѣше обявилъ за комендантъ, — въ казначейството да истегля, както неговата заплата, така и на другитѣ офицери. Но на завръщанieto си отъ тамъ, срѣщнахъ поручика Залевски, който ми каза, че, всички зачинници на прѣврата сж избѣгали и понеже и азъ съмъ земалъ участие въ него, трѣбвало да избѣгвамъ и азъ. Трѣбваше да се зематъ мѣрки да се скрия, за това той ме заведе въ кѣщата на гавазитѣ на консулството, гдѣто стояхъ два дена и послѣ ме заведоха въ кѣщата на рускии консулъ. Понеже имаше опасностъ да не ме усѣти власѣта, рускии консулъ ми улесни избѣгването по начинъ, който е изложенъ въ дѣлото. Когато отидохъ въ Одесса, намѣрихъ тамъ Горанова, който ми расправи, че всичко, каквото ми е говорилъ за некакви телеграмми отъ Гаулбарса до Емилианова, че имало приготвенъ прѣвратъ въ други нѣкои градове, било прѣувеличено и се казвало съ цѣлъ да привлечатъ повече хора въ прѣврата. Слѣдъ това, като не играяхъ важна роль между емигрантитѣ, нѣмахъ и възможностъ да се срѣщамъ съ по-висшитѣ емигранти и какво сж правили тѣ, това ми е съвършено не извѣстно. Азъ се скарахъ по нѣкои частни дѣла съ поручика Залевски въ 1887 год. и заминахъ за Цариградъ, а прѣди мене бѣхъ замислили Горановъ и други нѣколко души. Тамъ се срѣщнахъ съ тѣхъ — въ Цариградъ. Горановъ ми каза, че понеже живота билъ скѣпъ въ Цариградъ, да отида въ Одринъ, гдѣто живота билъ по ефтинъ. Точно, когато азъ бѣхъ рѣшилъ да тръгна, прстигна извѣстния капитанъ Набоковъ въ рускии манастиръ. Като познатъ, заведе ме при него черногорскии попъ Илия Катичичъ. Говорехме за разни работи. Единъ день прѣди да се приготви Бургаската чета, каза ми се отъ капитана Боя-